

PESCADOR

Exposició a les Escola Garbí. Estiu 2011

Ara es necessita molta empena per desenvolupar una feina artística o literaria tots els dies de la setmana. La majoria dels autors professionals porten activitats paral·leles i el seu objectiu potser no és tant fer una obra modèlica com fer-se una vida perceptible i bastir una forma pròpia d'expressió i de comunicació, una mena de codi per desentrenyar la realitat i l'experiència. Un codi obert i profitós per a lectors i lectures de tota mena.

Començo i me la jugo:

Al davant d'un pintor en construcció permanent com en Miquel, el primer que em pregunto és cap a on mira amb major intensitat.

En primer lloc, enyora el clima, els espais, la pasta i la llum de la pintura barroca. Com tothom. El traç del renaixement i l'enèrgica frontalitat romànica. Misteriosament en la seva obra no hi ha gestos gòtics. Tota la resta és segle XX.

En segon lloc, interessa saber si malda per suggerir idees i conceptes a través de l'artifici plàstic, o si fa del dibuix i la pintura un sismògraf directe de la seva personalitat més remota (poc importa que l'obra sigui abstracta o figurativa). Crec que no fa decididament ni una cosa ni l'altra, ni tant sols intenta explicar cap història o de donar versions exaltades de la realitat. Pinta sobre una pintura interior. Un pòsit activat i en expansió que transporta com un canyamàs que ha d'anar omplint. No hi posa

una mirada sino el record d'una cosa que no coneix del tot. Ho fa per plaer i seriosament.

L'obra reunida a l'exposició abasta del 2006 al 2011 i és de sediment, però el recorregut senyala una decantació pel fragment figuratiu a partir d'uns "alçats" abstractes molt afinats, precisió en el dibuix i preocupació per la textura i el volum. Són encara exercicis preparatoris per alguna línia de producció, potser tel·lúrica o macroscòpica, que ha de venir.

En alguns casos la composició, el tractament estètic de l'espai, no funciona prou com el valor primordial de seducció que podria arribar a ser: "Experiment amb la llum I", els dos "plàtans", de 38,5 h., "estudi" (Bruno), "autorretrat" apaisat, "natura morta" (tasses).

En el conjunt de l'obra hi trobo a faltar una major participació del moviment, alguna peça amb referent o model imaginari i un pel de bon humor (els gestos gòtics). Lògicament això són manies del lector.

El que més m'interessa de l'obra del Miquel, a banda de l'atreviment i la generositat d'oferir un projecte artístic en un món tan individualista com el nostre, és la transmissió d'una poètica de la intimitat i l'intent d'aprofundir en la gent i en les temes. La tenacitat i l'ambició per créixer com a servidor de l'artifici del dibuix i la pintura.

Les obres que més m'han agradat per la seva coherència plàstica són: Els paisatges abstractes, l'autorretrat 21X13, la natura morta del pati, les magranes sèpia, els codonys i el jardí, "vanitas" i, naturalment, "llegint Arnheim". Hi ha a dins un

colorista subtil, a voltes, ja ho he dit, un xic rígid, i un dibuixant que deixa rastre i obre expectatives.

Santi Giró

Dissenyador